

til at ønske, at vi vilde afstaae fra vor Paa- stand om at have vor Kasse og ligeledes vort Kasseregnskab særligt; men for mig staaer det som indlysende for den simple, sunde Fornuft, at, naar det skal have nogen virkelig Betydning, at Kongeriget har sine egne Finanser, saa maa det ogsaa være Herre over Resultatet af Finanserne, nemlig over Pengekassen. Jeg kan meget godt tænke mig alle de Indvendinger og Betænkkeligheder, der fra Regjeringens Standpunkt kunne gøres imod at indrømme dette; men, jo mere jeg tænker over Sagen, desto klarere staaer det for mig, at det er en Urimelighed at gaae ind paa et Forslag af denne Natur, som berører os vor Kassebeholdning. Jeg vil f. Ex. sætte det Tilfælde — der vil det meget klart vise sig, i hvilken urimelig Stilling vi vilde komme —, at Thinget besluttede, at der til et eller andet høist vigtigt Foretagende af vor Kassebeholdning maatte afholdes en meget stor Sum, lad os sige 2 eller 3 Millioner, og at vor Minister, som møder under Finantslovens Behandling, selv var stemt for et saadant Foretagende, men Pengene ligge under en anden Minister og skulle forblive der, saa at vi ikke kunne faae dem. Dette er en Modsigelse, som vi skulde see at komme ud af, hvis det var muligt, ved at faae det Forslag antaget, som Thinget med stor Majoritet i Februar d. A. vedtog. — Jeg skal ikke i dette Dieblif foreslaae Thinget at standse Sagens videre Behandling; det var jo muligt, at der kunde findes paa en Udvei, som kunde tilfredsstille Regjeringen og nogenlunde, om ikke ganske, Thinget. Derfor skal jeg for Diebliffet ikke ytre mig videre om Sagen.

Fischer: Der er et Spørgsmaal, der blev bragt paa Bane under Finantslovens Behandling, over hvilket imidlertid dengang ingen egentlig Discussion udviklede sig, og som det, efter min Formening, er aldeles nødvendigt, at drage ind med under Forhandlingen af det foreliggende Udkast. Det er nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt Kongeriget er pligtigt til at tilskyde til den fælles Finantskasse den virkelig nødvendige Deel af Underbalancen i det forløbne Finantsaar, eller om Kongeriget skal tilskyde den Deel, der calculatorisk er opført i

Heelstatens Finantsbudget. Derpaa bliver nemlig en meget betydelig Forffjel. I det sidst forløbne Finantsaar, for hvilket Regnskab er aflagt, udgjør dette en Forffjel af noget over 800,000 Rd. Det vil altsaa sige, at der i dette Finantsaars Regnskab er opført noget over 800,000 Rd. som fælles Kassebeholdning, der efter Grundlovens udtrykkelige Ord maatte være at betragte som særlig Kassebeholdning. Man behøver altsaa aldeles ikke at forudsætte det Tilfælde, som den sidste ærede Taler forudsatte, at Kongeriget vilde benytte nogle Millioner af sin Kassebeholdning, for at denne skal reduceres til slet Intet; thi naar Kongeriget, saaledes som det sidst forelagde Finantsforslag udviste, kun omtrentlig kan vente at holde Balance i Aarets Løb, og man opfører Fællesstatens Fornødenheder 800,000 Rd. større for Kongerigets Bedkommende, end de virkelig ere, saa vil altsaa Kongerigets særlige Kassebeholdning meget snart gaae over til at blive en fælles Kassebeholdning; og saa bortfalder aldeles Spørgsmaalet om Forrentningen. Efter det sidst Finantsregnskab er Kongerigets særlige Kassebeholdning, foruden den egentlige Sum 1,200,000 Rd., som det foreliggende Lovudkast antager at være en passende Kassebeholdning, endnu omtrent 2,300,000 Rd. Disse ville altsaa, dersom 800,000 Rd. aarlig overføres til den fælles Kassebeholdning, i Løbet af omtrent 3 Aar være gaaet over i denne, og saa har Kongeriget ingen særlig Kassebeholdning. Den høitærede Indenrigsminister henviste i det tidligere Møde til den allerhøieste Resolution af 28de October f. A., i hvilken Indenrigsministerens Stilling findes bestemt. I Genhold til denne troede den ærede Minister ikke at kunne modtage Prædicatet „Kongerigets Finantsminister“. Jeg skal i Forbigaaende tillade mig at bemærke, skøndt Navnet jo vistnok er mindre vigtigt, at den tidligere Indenrigsminister, der har undertegnet Beskjendtgjørelsen angaaende den nævnte allerhøieste Resolution, ikke blot modtog Titlen som Kongerigets Finantsminister, men ogsaa brugte den om sig selv. Imidlertid Navnet er jo vistnok, som sagt, temmelig ligegyldigt; men, tager man den allerhøieste Resolution for sig og læser Begyndelsen deraf, vil man see, at den er fremkommen, for at tilvejebringe en